

tilladelse er given i Henhold til Lov Nr. 135 af 20. December 1901.

Det af Regeringen forelagte Lovforslag gik ud paa at ophæve den i Lov Nr. 64 af 7. April 1899 om Tillæg til Frihavnslov Nr. 44 af 31. Marts 1891 § 5 indeholdte Bestemmelse om, at det ikke uden Lovgivningsmagtens Samtykke kan tillades nogen anden end Staten, Københavns Havn eller Københavns Kommune at erhverve Ejendomsret til et Vandareal i Københavns Havn eller til Land, der i samme indvindes ved Tørlægning eller Opfyldning af et Vandareal, medmindre saadant Vandareal allerede nu er privat Ejendomsret undergivet. Det oplyses i Bemærkningerne til Lovforslaget, at der mellem Havnekaptajnen i København og „Det østasiatiske Kompagni“ er under Forbehold af fornøden Approbation oprettet en Købekontrakt, hvorved Københavns Havnevæsen til Kompagniet afhænder tvende henholdsvis 4216 m² og 5556 m² store, af Havnevæsenet ved Opfyldning tilvejebragte Arealer. Ministeriet var for sit Vedkommende beredt til at give Approbationen, men da de paagældende Arealer ikke kunne henføres under det ca. 50 Tønder Land store Landstykke, til hvis Afhændelse der blev givet Samtykke ved Lov Nr. 135 af 20. December 1901, vilde det i Henhold til den fornævnte Lovbestemmelse være nødvendigt at erhverve Lovgivningsmagtens Samtykke. Under Henvisning til de Ulemper, som ere forbundne med i hvert enkelt Tilfælde af Afhændelse at skulle erhverve saadant Samtykke, have imidlertid saavel Havnekaptajnen som Havneraadet foreslaaet, at det fornødne Samtykke straks søges erhvervet for samtlige de Arealer Syd for Langebro, om hvis Opfyldning og Afhændelse der i en for Tiden overskuelig Fremtid kan antages at blive Spørgsmaal, og heri er Ministeriet i og for sig ogsaa enigt. Ministeriet maa imidlertid formene, at det retteste vil være helt at ophæve den nævnte Lovbestemmelse. Ikke blot er det ganske urimeligt at ulejlige Lovgivningsmagten, hvor det drejer sig om smaa Arealer af ringe Værdi, men selv hvor det drejer sig om store Arealer, svnes en forudgaaende Undersøgelse af vedkommende Ministerium, Havneforvaltningen og det af Repræsentanter saavel for Stat som Kommune — ogsaa for Rigsdagen — bestaaende Havneraad at maatte være et fuldt betryggende Grundlag for en saadaan Sags Afgørelse, hvortil kommer, at Sager af denne Art ikke sjældent kræve en hurtig Afgørelse, saa at der kun daarligt er Tid til at tilvejebringe Lovhjemmel, og „endnu værre stiller Forholdet sig selvfølgelig, naar Spørgsmaal om en Afhændelse opstaar og skal afgøres paa en Tid af Aaret, hvor Rigsdagen ikke er inde“. — Folketingets Udvalg kunde imidlertid „ikke se rettere, end at den